

De Moordflat

Colofon

ISBN: 978 94 6365 403 6

1e druk 2021

© 2021, Dick en Didi van der Plas

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Foto auteurs: Fotostudio AM

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the authors and the publisher.

De Moordflat

Dick en Didi van der Plas

Voor onze broer en zus Rex en Annette

Hoofdstuk 1

Monique pakt de mobiel uit haar achterzak en met de voorkeurknop zoekt ze contact met het politiebureau. Ze grinnikt. ‘Tanja, Monique hier. Zeg, stuur jij iemand van de verkeerspolitie even naar het parkeerplein voor het nieuwe gerechtsgebouw? Er staan een paar van die asobakken die gewoon schreeuwen om een wielklem.’

Tevreden verbreekt ze de verbinding. Ze gooit haar peuk op de gloednieuwe tegels en drukt hem uit met de punt van haar cowboylaarsje. Dan zuigt ze de voorzomerse lucht diep in haar longen en tuurt even naar de zon die boven Warlingen hangt. Het stadje waar ze al haar hele leven woont. Al waren haar kindjaren bepaald niet onbekommerd en hebben de afgelopen jaren haar ook geen rozengeur en maneschijn gebracht, toch voelt ze zich hier thuis. Door het gebrek aan voldoening en geluk in haar persoonlijke leven, heeft haar carrière als rechercheur alle aandacht gekregen. Ook deze dag is daarop geen uitzondering en hij zal volledig in het teken staan van de misdaad.

Ruim op tijd heeft ze haar rode Hyundai i10 op de toen nog vrijwel lege parkeerplaats gezet. Nu ziet ze die volstromen met busjes van verschillende omroepen waaruit camera’s worden geladen, foute tweedehands SUV’s van misdadjournalisten, die blijkbaar door het penoze-sfeertje zijn aangestoken, en veel aantrekkelijk kleinere auto’s van gewone belangstellenden.

Ze houdt ervan op tijd te zijn en de omgeving goed in zich op te nemen. Zo kan ze op haar gemak het spraakmakende gebouw bekijken dat Warlingen plotsklaps internationaal in de schijnwerpers heeft gezet. Maar eerst valt haar blik op het grote plein vóór het gebouw. In het midden staat een torenhoge metalen constructie te blinken, een fontein in de gedaante van Vrouwe Justitia. Vanuit de weegschaal die ze met gestrekte arm boven haar geblinddoekte hoofd houdt, wordt het water nog verder

de hoogte in gespoten, waarna het bruisend een weg naar beneden zoekt langs haar hoofd, borsten en het grote Zwaard der Gerechtigheid dat ze in haar andere hand houdt. Aan de voet van het kunstwerk heeft zich een groepje mensen verzameld. Ze ziet verschillende camera's, waarschijnlijk wordt daar een of andere hotemetoot geïnterviewd. Ze stelt haar ogen scherp ... Het zal toch niet waar zijn ...? Ze vloekt binnensmonds. Dus wel.

Monique loopt er met klikkende hakken naartoe. Het beeld maakt onderdeel uit van de entree van het nog veel indrukwekkender gebouw erachter: het spiksplinternieuwe, volgens sommigen onbeschaamd megalomane gerechtsgebouw. Het uiterlijk ervan was tijdens alle stadia van ontwerp tot bouw aanleiding geweest tot heftige discussies in de pers, zelfs de landelijke. Uit alles bleek de fascinatie van de architect voor de decadente architectuur van het oude Romeinse Rijk: de monumentale façade, de hoge boogvormige ramen, de brede trappen en de spierwitte marmeren pilaren rondom het ovale gebouw, dat daarom door de Warlingers al snel 'het gebit' werd genoemd. Hij wilde, zo verklaarde de architect meermalen, een eigentijds amfitheater bouwen, waar op leven en dood werd gestreden om de gunst van Vrouwe Justitia.

Hoe dan ook, met de komst van dit immense gerechtsgebouw kreeg het gemoedelijke stadje wel een heel andere status. Die komst ging overigens niet zonder slag of stoot. In de jaren voorafgaand aan de voltooiing van het miljoenenproject woedde er een felle strijd tussen actievoerders die tegen de bouw waren en lokale politici en ondernemers die voor waren. Zeker toen duidelijk werd dat voor de financiering van het gerechtsgebouw een oude volkswijk moest worden afgebroken, de enige plek in de stad waar nog enigszins betaalbare huurwoningen stonden. Zo ontstond er ruimte voor lucratieve nieuwbouw: kantoren en luxe appartementen voor mensen met hogere inkomens. De strijd was uiteindelijk natuurlijk, zoals meestal, beslist in het voordeel van het kapitaal.

Slechts een oude tien verdiepingen hoge flat, op zo'n 150 me-

ter afstand van het gerechtsgebouw, herinnert nog aan de eens zo levendige volkswijk in het noorden van de stad. Hij staat eenzaam tussen de lege kavels die binnenkort bebouwd zullen worden. Waarom is het zwaar verwaarloosde gebouw ook niet meteen met de grond gelijkgemaakt? Monique meent ergens gelezen te hebben dat het behoud te danken is aan een of ander compromis met de actievoerders, waar een staakt-het-vuren tijdens de ingebruikname van het gerechtsgebouw onderdeel van uitmaakte. Monique twijfelt er echter niet aan dat het tienhoge restant uit het verleden snel vervangen zal worden door iets nieuws, of postmoderns, zoals dat tegenwoordig schijnt te worden genoemd.

De geluiden van de tegenstanders van de nieuwbouw leken inderdaad verstomd toen tijdens de feestelijke opening bekend werd gemaakt dat het gerechtsgebouw meteen al als decor zou fungeren voor de grootste rechtszaak sinds jaren in Nederland. Het had de voorkeur gekregen boven de voor de hand liggende Bunker, de zwaarbeveiligde rechtbank in Amsterdam Nieuw-West. Zowel de voor- als tegenstanders van het gebouw hadden dit gevierd als een overwinning op de hoofdstad.

Ook Monique had louter euforie gevoeld bij dit nieuws. In haar functie als rechercheur is ze gewend te dealen met misdadigers en ander gespuis. De man die vandaag zijn eerste hoorzitting in haar stad gaat beleven, is echter van een geheel andere orde dan de criminelen waar zij over het algemeen mee te maken heeft. Bernard B. hoort bij de internationale topklasse, als je dat zo mag zeggen. Jaren zijn nodig geweest om genoeg bewijs tegen hem te verzamelen. Deze beruchte bendeleider, verdacht van moorden, afpersingen, drugstransacties en alles wat verder volgens de wet verboden is, was lange tijd ongrijpbaar. Het kat-en-muisspel dat hij met de politie en het Openbaar Ministerie speelde, waarbij soms niet duidelijk was wie de kat en wie de muis was, kwam tot een hoogtepunt toen er uitgerekend op een hotelkamer in haar eigen stad een brute moord werd gepleegd op de populaire, jonge politicus Diederik van der Kamp, te-

vens succesvol zakenman en hoofdsponsor van de plaatselijke voetbalclub FC Warlingen. Het duidelijke, compromisloze antidrugsbeleid dat hij voorstond, was waarschijnlijk de reden voor zijn dood. Bernard B. had nog net niet persoonlijk zijn handtekening op het voorhoofd van zijn slachtoffer gekerfd. Het Openbaar Ministerie is er dan ook van overtuigd eindelijk genoeg bewijs te hebben om hem voor eens en voor altijd op te bergen.

Achteraf is duidelijk dat Monique daarbij zelf ook een rol heeft gespeeld. Samen met haar collega, senior rechercheur Ben Verhil, met wie ze nu ruim een jaar een duo vormt, heeft ze het onderzoek verricht naar de moord op de politicus. De veel oudere Verhil wordt in de wandelgangen van het politiebureau 'De Bril' genoemd. Monique vermoedt dat hij die bijnaam niet heeft gekregen vanwege zijn scherpe blik, maar om het vooroorlogse hoornen model dat altijd op de punt van zijn neus staat. In hun onderzoek naar de moord heeft zij het meeste werk verricht. Verhil, die in de nadagen van zijn carrière zit, was vooral een stain-de-weg. Zijn slome houding en vage gefilosofeer tijdens het onderzoek, vaak ook nog in steenkolenengels, deed haar bloed vaak koken. Hoewel hij nauwelijks oog had voor de details, die uiteindelijk wél tot de doorbraak in de moordzaak leidden, gedroeg hij zich of hij de wijsheid in pacht had. Op de momenten dat ze er niet aan ontkwam om alleen met hem in één ruimte te zijn en hij blijkbaar de behoefte voelde om familiair te doen, verveelde hij haar met gezwets over zijn aanstaande pensioen en zijn voorliefde voor oude detectiveseries, popmuziek en stripverhalen uit de jaren zestig en zeventig. Waarom moet nou juist zij, in de bloei van haar carrière, de laatste stuiptrekkingen van zijn carrière meemaken. Het kwam op een gegeven moment zelfs zover dat ze hoofdcommissaris Winston Naarendorp had gevraagd om een andere partner. De forse, zwarte man had haar met pretlichtjes in zijn ogen aangehoord en weggestuurd met een korte reactie: 'Je kunt nog een hoop van hem leren, Monique.'

Om een voor haar onduidelijke reden, krijgt Verhil ook altijd ruime aandacht in de pers als er iets te melden valt. Ook nu ze het plein op stapt en het imposante gerechtsgebouw nadert, ziet ze hem dus weer omringd door camera's voor de fotogeniek spuitende Vrouwe Justitia staan. Hij wordt geïnterviewd door Dieuwerke Ropta, de hoogblonde, doortastende reporter van Omroep Warlingen. Hij lijkt weinig interesse te hebben in hetgeen zich om hem heen afspeelt. Ze ziet zijn vermoeide houding en afhangende schouders in die eeuwige groene regenjas, dat bruine, te wijde pak met het vale colbertje en de vette zwarte stropdas voor zijn beige, strijkvrije C&A-overhemd. Hij lijkt wel een karikatuur van de 'helden' uit de zo door hem geliefde detectiveboekjes en televisieseries uit de zestiger en zeventiger jaren. Ze zucht. Hoe kan een senior rechercheur zo onverschillig zijn, ook al zit hij in de nadagen van zijn carrière?

De media lijken zijn houding echter te interpreteren als authentiek, ervaren en zelfverzekerd. De oneliners die hij zich laat ontvallen worden altijd breed uitgemeten door de nieuwszenders, kranten en sociale platformen.

Als ze ziet dat de journalisten blijkbaar genoeg informatie uit Verhil hebben weten te persen en zich in de richting van het gerechtsgebouw verplaatsen, stapt ze op haar collega af. Als ze achter hem staat, haalt ze diep adem, om met een extra stoot zuurstof de irritatie naar een plek in haar lichaam te duwen waarvan ze denkt dat die voor de buitenwereld niet zichtbaar is. Een gewoonte die ze zichzelf heeft aangeleerd voor als ze geïrriteerd is. Dan een kuchje, dat haar aanwezigheid moet aankondigen. Verhil draait zich om en trekt een grimas.

'Dag Monique ... ook bij dit circus aanwezig?'

Ze forceert een beleefde glimlach en zegt: 'Vind je het een circus, Verhil? De grootste rechtszaak sinds jaren in ons land, en dan ook nog in Warlingen?'

'Ach, wat is groot? Ze is pas groot als er een veroordeling volgt en ik geef je op een briefje dat de kans daarop erg klein is, of er moet nog iets héél bijzonders gebeuren.'

‘Toe maar, het moet allemaal nog beginnen en jij weet al hoe het afloopt?’

‘Tja meisje, dat is jarenlange ervaring. Ik heb het een en ander gezien in mijn carrière.’

Net als ze hem wil vragen waarom hij die jarenlange ervaring maar zo mondjesmaat heeft ingezet tijdens het onderzoek naar de vermoorde politicus Diederik van der Kamp, voelt ze haar mobiel trillen in de achterzak van haar spijkerbroek. Ze doet een paar stappen van hem vandaan en brengt het toestel naar haar hoofd. ‘Met Monique.’

‘Monique, met Naarendorp.’ De zware stem van de hoofdcommissaris galmt in haar oor. ‘Waar zit je?’

‘Waar ik zit? Ik sta op het plein voor het gerechtsgebouw. De eerste inleidende zitting begint zo.’

‘Dacht ik al. Nou, die ga je missen ... Verhil is zeker ook in de buurt?’

‘Ja, hij staat vlak bij me.’

‘Mooi zo, we krijgen net een melding binnen van de beheerder van die arme sloeberflat waar je vlakbij bent. Op nummer 405 is sprake van een zeer penetrante geur. Mogelijk als gevolg van een lijk. Wil je erheen gaan? En neem je partner Verhil mee. Ik zal je meteen het telefoonnummer van de beheerder appen.’

Onmiddellijk stroomt haar lijf vol met adrenaline. Ze zal het nooit hardop zeggen, maar elke melding van een lijk, de kans dat er een moord is gepleegd, roept bij haar een bijzondere opwinding op. Ze vraagt zich weleens af of dat wel normaal is, om die vraag daarna meteen weer diep weg te stoppen.

Als ze de verbinding verbreekt, kijkt ze naar haar collega, die nog steeds in dezelfde houding op dezelfde plek staat. ‘Verhil ... volgens mij is het je geluksdag. Je hoeft niet naar het circus. We hebben een klus.’

Hij trekt vragend zijn wenkbrauwen omhoog, waardoor de rimpels op zijn voorhoofd nog dieper worden. Monique knikt met haar hoofd richting de flat. ‘Er ligt waarschijnlijk een lijk op nummer 405.’

Hoofdstuk 2

Monique heeft de rode Adidas-sporttas die ze altijd bij zich heeft uit haar auto gepakt. Voor elk scenario heeft deze tas een oplossing. Een kogelvrij vest, een breekijzer, een goed zakmes, handschoenen en nog vele andere attributen. Waar de meeste vrouwen van haar leeftijd de deur niet uit gaan zonder lippenstift en rouge, zal zij haar eenvoudige tweekamerappartement in het centrum van de stad niet verlaten zonder deze tas. Ze heeft hem nonchalant over haar rechterschouder gegooid en loopt met stevige pas in de richting van de flat, die nog net niet in de schaduw van het enorme gerechtsgebouw staat. Letterlijk gezien dan. Het contrast tussen beide gebouwen kan niet groter zijn. Waar het ene uiterlijke pracht en praal en zelfbewustheid uitstraalt, meurt van het andere het verval je tegemoet. Monique weet dat deze teloorgang ook geldt voor de meeste bewoners die de flat nog rijk is.

Ze houdt even haar pas in om te kijken waar Verhil blijft. Ze ziet hem tien meter achter zich al slenterend een broodje uit zijn regenjas opdiepen en in zijn mond proppen. Het valt nog mee dat hij zijn auto niet heeft genomen om de benzinekosten te kunnen declareren. Hoe vaak heeft ze niet moeten horen dat zijn pensioen straks geen vetpot is?

De opmerking van Naarendorp, dat ze veel van Verhil zou kunnen leren, zit haar nog steeds dwars. Ze heeft een groot ontzag voor de hoofdcommissaris, maar zijn mening over de kwaliteiten van Verhil heeft toch twijfel aan zijn mensenkennis opgeroepen. Het enige wat ze het afgelopen jaar heeft geleerd van haar samenwerking met Verhil is beter haar geduld te bewaren om een nog enigszins werkbare relatie met hem te onderhouden.

Terwijl Monique twee gedemonteerde autowrakken passeert waarin zich allerlei soorten onkruid hebben geworteld, probeert ze de beheerder te bereiken, een zekere H. Pot. Hij blijkt zowel

via de telefoon als via WhatsApp niet te reageren. Bij de haveloze portiek aangekomen, wacht ze op Verhil. Voor de flat hebben meer dan honderd bewoners het zich gezellig gemaakt in het zonnetje. Overal gelach, kreten van spelende kinderen, verschillende soorten muziek en heerlijke geuren afkomstig van vaak geïmproviseerde barbecues. Een kinderrijk obesitasgezin heeft zich recht tegenover de portiek genesteld, waarboven in roestige letters de naam van de flat staat vermeld: *FLORA FLAT*.

De ouders nemen het bezoek nieuwsgierig op. Wanneer ook Verhil is gearriveerd, draait de vader de piraat wat zachter. ‘Zijn jullie verdwaald?’ vraagt hij met een spottend lachje op zijn ongeschoren gezicht.

De resten van zijn broodje wegwerkend, verkondigt Verhil een van zijn wijsheden. ‘Om je doel te vinden, moet je vaak eerst verdwalen.’

De man kijkt hem verbijsterd aan.

‘We zoeken de beheerder, de heer H. Pot,’ zegt Monique, ter zake komend.

‘De beheerder?’ Het lachje keert terug tussen de stoppels. ‘Misschien was het u nog niet opgevallen, maar er wordt hier niet zo veel meer beheerd de laatste jaren. Ik heb geen idee waar de beheerder uithangt. Hij schijnt ergens op de begane grond een kantoor te hebben, niemand weet echter waar. Ik kan u wel een telefoonnummer geven, maar ik denk niet dat hij opneemt.’

‘Oké, laat maar dan. We willen een bezoekje brengen aan nummer 405,’ zegt Monique terwijl ze haar identificatiebewijs laat zien. ‘Weet u misschien wel wie daar woont?’

‘De namen van de flatbewoners, en dan bedoel ik de échte namen, zijn meestal niet algemeen bekend. De mensen hier hechten nogal aan hun privacy, begrijpt u? Bovendien wordt hier voortdurend verhuisd, dus wat heeft het dan voor zin om je voor te stellen aan je burens?’ De man stopt even om een zwartgeblakerd speklapje in zijn mond te stoppen en gaat dan verder. ‘Maar wat nummer 405 betreft kan ik u wel vertellen dat de bewoner hoogstwaarschijnlijk kassiewijle is. Ze klagen al dagen

over de verschrikkelijke lijkengeur die daar hangt. Het zou dus zeer gewaardeerd worden, mevrouw de rechercheur, wanneer u daar iets aan gaat doen.'

'We gaan onze uiterste best doen, meneer ...'

'Jansen.'

'Natuurlijk, ik had het kunnen weten.'

De zware, metalen deur van de portiek klemt. Monique geeft hem een ferme stoot met haar rechterbil en piepend gaat hij open. Een geur die zich het beste laat omschrijven als een cocktail van schimmel, alcohol, verrotting en urine komt haar tegemoet vanuit de hal. Als armoede een geur heeft dan moet dit het zijn, denkt ze terwijl ze de deur openhoudt voor Verhil. Haar collega blijft echter rustig voor de deuropening staan. Ze kijkt hem aan en zegt cynisch: 'Doe maar rustig aan hoor, Verhil ... dat lijkt wacht wel op ons.'

Haar collega vist een zakdoek uit de zak van zijn regenjas, waar zo-even ook het broodje uit tevoorschijn kwam, en begint nadenkend zijn brillenglazen te poetsen. Als de bril weer op zijn neus staat, kijkt hij peinzend in de portiek en vraagt: 'Waarom is deze flat ook alweer blijven staan?'

Monique haalt haar schouders op. 'Iets van een compromis met de actievoerders die tegen de komst van het gerechtsgebouw waren omdat dat ten koste ging van betaalbare huurwoningen. Maar volgens mij hebben ze gewoon geen idee wat ze moeten doen met al die tokkies die hier wonen. Hoezo?'

'Ik heb graag zicht op het totale plaatje,' mompelt Verhil terwijl hij met de zakdoek onder zijn neus de portiekhall binnengaat en op het knopje van de lift drukt. Rammelend en stotend komt het gevaarte naar beneden. Dan schuift de deur open, maar hij hapert halverwege. Terwijl hij zijn buik ertegen duwt en zich naar binnen wurmt, zegt Verhil, die nog met zijn gedachten bij hun gesprek is: 'Een beetje vreemd allemaal. Vind je dat zelf ook niet, Monique?' Om er in één adem aan toe te voegen: 'Zeg, stap je nog in? Ik wil graag op tijd thuis zijn.'

Ze negeert zijn woorden en kijkt naar de lift. Die is welis-

waar vrij ruim, maar ziet er allesbehalve betrouwbaar uit. De gebutste, metalen deur hangt een beetje scheef en de lampjes van de knoppen, waarop je zou moeten kunnen zien waar de lift uithangt, werken niet. Ze moet er niet aan denken dat ze straks samen met die dikke Bril daarbinnen opgesloten zit. Bovendien wordt ze al vanaf haar zesde jaar, toen ze als klein meisje urenlang alleen in een kast zat opgesloten, gehinderd door claustrofobie, een angst waar ze niet mee te koop loopt en die ze zeker niet aan Verhil wil toevertrouwen. Zo nonchalant mogelijk zegt ze: 'Weet je zeker dat je die krakkemikkige lift neemt? Ik neem in ieder geval de trap. Ik zie je boven wel.'

De galerij van de vierde verdieping is verlaten, alleen Verhil staat ongeduldig op haar te wachten. Van beneden klinkt de muziek en het gelach van de bewoners die zich in de zon vermaken. Op de galerijvloer liggen overal lege blikjes en ander afval, waaronder de restanten van een Chinese rijsttafel. Een zwarte kat doet zich te goed aan de overblijfselen van een muis. De kat springt weg als Monique zich slalomend een weg baant naar nummer 405. Voor de ramen van de appartementen die ze passeert hangen zonder uitzondering gordijnen of plastic zakken, waardoor het zicht naar binnen wordt ontnomen. Als ze voor de deur staat ziet ze dat het naamkaartje ontbreekt. Ze twijfelt er geen moment aan of zich daar binnen een lijk bevindt. De geur van de dood dringt onontkoombaar naar buiten, ze herkent hem uit duizenden. Verhil, die haar in zijn eigen tempo gevolgd is, heeft zijn zakdoek weer gepakt en houdt hem tegen zijn gezicht gedrukt. Monique zet haar tas op de grond en ritst hem open. Dan pakt ze een setje latex handschoenen en wil ze aan Verhil geven. Hij schudt zijn hoofd. 'Niet nodig, ik raak niks aan.' Ze wil wat zeggen, maar beseft dat het zinloos is en slikt haar woorden in. Ze pakt een breekijzer uit haar tas en wrikt het tussen de deur en de deurpost. Veel kracht hoeft ze niet te zetten om de houten deur te openen.

Monique doet demonstratief haar handschoenen aan, stapt naar binnen en trotseert de geur, die nu nog veel heftiger op

haar afkomt en keihard op haar longen slaat. Achter zich hoort ze Verhil kokhalzen; ondanks de situatie kan ze een glimlach niet onderdrukken. Twee van de deuren in de smalle gang zijn dicht, Monique vermoedt dat ze toegang geven tot het toilet en een slaapkamer. De derde deur, naar de woonkamer, staat wijd open. Resoluut loopt ze de kamer binnen. Het is er netjes. Voor het raam bevindt zich een groene tweezitsbank. In het midden van de kamer staat een vintage houten tafeltje met drie poten. Tegen de muur staat een hoge smalle boekenkast. Monique werpt een blik op de boeken; blijkbaar was de bewoner een redelijk ontwikkelde lezer. Achter zich hoort ze een deur kraken; ze kijkt om en ziet Verhil in de gang staan met een deurkruk in zijn hand. Hij houdt nog steeds de zakdoek voor zijn neus. Met zijn hoofd maakt hij een knikkende beweging en murmelt: 'Daar ligt ze ... duidelijk gevalletje overdosis.' Hij draait zich om en loopt naar buiten. Ze roept hem na: 'Verdomme Verhil, je zou niks aanraken!'

Op bed bevindt zich het lichaam van een jonge vrouw. Ze ligt op haar rug. Een groot wit laken verbergt het grootste deel van haar lichaam. Haar rechterarm hangt slap langs de reling van het bed. Een zwart bandje omklemt haar bovenarm. Op de grond ligt een lege spuit. Monique loopt langzaam naar het bed, terwijl ze zoveel mogelijk details in zich opneemt. Het hoofd van het meisje is naar achteren gekanteld. Het halflange, blonde haar plakt in slierten over haar voorhoofd. Haar ogen staan wijd open. Ze moeten eens felblauw zijn geweest, nu hangt er een doffe waas overheen. Haar mond is geopend, braakselresten kleven op de spierwitte huid van het gave gezichtje. De rest van het braaksel is naar het hoofdkussen gegleden, waar het op een hoopje is blijven liggen. Monique slikt in een poging de zure smaak in haar mond weg te werken. Die blijft echter in haar keel hangen. Ze kijkt de slaapkamer aandachtig rond. Ook deze kamer is netjes. Een deur van een kledingkast staat half open. Kleren liggen in stapeltjes opgevouwen. Ze kijkt weer naar het meisje. Ondanks haar dood ziet ze er goed verzorgd

uit. Monique schudt haar hoofd. Niets van wat ze ziet lijkt te kloppen. Een ogenschijnlijke overdosis, terwijl niks in deze woning duidt op een junkiebestaan. Ze trekt voorzichtig aan het laken. Er komt een lichaam tevoorschijn, slechts gehuld in een zwart slipje. Verschillende vochtblaren, die of op het punt staan te knappen, of al geknapt zijn, zijn de oorzaak van de vreselijke geur. Het lichaam is gespierd en pezig. Niet bepaald het lichaam van een junk. Minutieus speurt Monique het lichaam van het meisje af op zoek naar een aanwijzing die voor enige duidelijkheid gaat zorgen. Op de onderarmen zitten verschillende blaren en slechts één rode vlek, waarschijnlijk veroorzaakt door de naald op de grond, verder geen sporen van eerder gebruik van naalden. Dan valt haar blik op een vage blauwe plek op schouderhoogte. Met haar wijsvinger drukt ze zachtjes op de plek, de dode huid geeft geen enkele reactie. Via de met braaksel besmeurde nek, glijdt haar blik naar de andere schouder. Als ze daar eenzelfde vage plek aantreft mompelt ze: 'Bingo.'

Verhil steekt zijn hoofd door de deuropening, de helft van zijn gezicht nog steeds verborgen achter zijn zakdoek. Hij roept: 'Ben je klaar? Ik bel het kantoor dat ze het lichaam kunnen komen halen, dan kunnen we het afronden.'

Ze schudt haar hoofd en wenkt hem met een vinger. 'Bekijk dit dan, Verhil.' Ze wijst op de bijna onzichtbare plekken op de beide schouders. Verhil schuift met zijn zakdoek zijn bril verder op zijn neus en buigt over het meisje heen. Ze hoort hem zachtjes hijgen. Dan zegt ze: 'Het zou mij niks verbazen als iemand haar een handje geholpen heeft met stikken in haar eigen braaksel. Zeg het kantoor maar dat er forensisch onderzoek nodig is. O en doe handschoenen aan of blijf verdomme overal van af. Ik ga eens even kijken of ik wat van de burens op kan steken.' Terwijl ze de deur uit loopt hoort ze hem zuchten: 'Jes sjief inspektor.'

Iemand heeft ooit de moeite genomen de deur van 404 in regenboogkleuren te schilderen. In de decennia erna zijn er stickers overheen geplakt van lang vergeten popgroepen en concerten. Volgens het naambordje wonen hier Peace, Love &

Understanding. Monique zucht op haar beurt. Hippië. Nadat ze, vanwege het ontbreken van een bel, drie keer hard op de deur heeft gebonsd, blijft het oorverdovend stil. Het liefst zou ze haar breekijzer weer pakken en de deur openbreken. In de vijf jaar dat ze nu rechercheur is heeft ze echter geleerd dat het meestal slimmer is je te houden aan de bureaucratische regeltjes en die onzinnige privacywetgeving. Begrijpen zal ze die echter nooit. Alles zou toch in het teken moeten staan van het bestrijden van de misdaad.

Dan loopt ze naar 406. Nog voordat ze op de bel drukt gaat de deur langzaam open. Voor haar staat een oude vrouw, gekleed in een gebatikte sarong. Monique schat dat ze niet groter is dan anderhalve meter en hoogstwaarschijnlijk van Indische afkomst. Ze doet een stap naar voren. ‘Dag mevrouw, ik ben ...’ Voordat ze haar zin af kan maken zegt de vrouw: ‘Politie? Adoe nee toch ... het meisje is dood.’

Monique trekt haar wenkbrauwen op. ‘Waarom denkt u dat?’

‘De dood toch ... ik ruik de dood. Ken ik nog van vroeger, de oorlog ... Adoe, zo zonde van zo’n lief meisje.’

Monique doet nog een stapje naar voren en vraagt: ‘Mag ik even binnenkomen om een paar vragen te stellen?’ De vrouw kijkt bedenkelijk. ‘Ik weet niet ... ik kan u niks aanbieden, mevrouw. Ik heb niks meer in huis, geen koffie, alleen glaasje water misschien?’

Monique schudt haar hoofd. ‘Nee hoor, nergens voor nodig, ik wil alleen wat vragen stellen.’

Ze volgt de vrouw naar de woonkamer, die opmerkelijk blijkt te zijn ingericht. Verschillende maskers hangen aan de muur. Gekleurde voodooppopjes staan in verschillende standen op een kast. Een grote koperen pot met kruiden staat penetrant te geuren op een klein tafeltje. Daarnaast bevindt zich een comfortabel ogende stoel met ervoor een versleten poef. Verder staat er een eettafel met twee houten stoelen. Monique kijkt aandachtig rond terwijl ze een stoel bij de tafel wegpakt. Ze schuift hem

naast de stoel waarop de vrouw al is gaan zitten met haar korte benen op de poef. Zonder dat Monique iets hoeft te vragen zegt de vrouw glimlachend: 'Ik ben een dukun, een voodooopriesteres. Regelmatig help ik mensen in de flat. Met nachtmerries of gebroken hart.' Ze wijst op de geurende pot op tafel. 'Met mijn kruiden. Zo verdrijf ik de nare geesten.' Dan kijkt ze Monique vriendelijk aan. 'Misschien kan ik u ook helpen – met een gebroken hart?'

Monique voelt haar wangen rood worden. Hoewel haar regelmatig is gezegd dat ze er 'goed' uitziet, heeft ze tot dusver weinig geluk in de liefde gekend. In een flits schieten de afgelopen jaren door haar hoofd, waarin de relatie met haar vriend steeds meer verslechterde en uiteindelijk niet meer te redden bleek, ondanks het verwoede gevecht dat ze voerde om de grote verschillen tussen haar en haar vriend te overbruggen. Uiteindelijk had nota bene *hij* – de slome dromer – het uitgemaakt. Hij vond dat ze veel te fanatiek was met alles, vooral met haar recherchewerk, en maar weinig interesse toonde voor hem en zijn carrière als schrijver van experimentele literaire romans, waarvan er nog niet één gepubliceerd was. De breuk, nu een klein halfjaar geleden, had aangevoeld als een nederlaag. Doordat ze zich daarna met nog meer overgave op haar werk als rechercheur had gestort, was de pijn naar de achtergrond verdrongen, en had ze steeds meer waardering gekregen van hoofdcommissaris Naarendorp. Ze had zich dan ook stellig voorgenomen om haar singlestatus voorlopig intact te houden, om zich volledig op haar werk te concentreren. Mannen pasten niet in dat plaatje. Het was al erg genoeg dat ze dagelijks met de wijsneuzerige Verhil moest doorbrengen. Daarom had ze zich aangewend om meestal met een afwerende frons rond te lopen.

Ze forceert een lachje en zegt vriendelijk: 'Dat is absoluut niet nodig hoor, maar misschien kunt u uw gave aanwenden om de nare geesten uit deze flat te verjagen? Zelfs ik kan hun aanwezigheid voelen.'

De vrouw blijft haar glimlachend aankijken.